

Csak egy fa

Esős, borús napra ébredezett a város. Bár épp csak szitált a magasból lehulló vízcseppek tömkelege, elég nagy nyüzsgés volt már az utcákon. Ezzel ellentétben a kilencedik emeleten lakó család még csak most ébredt.

Egyszer csak egy harsány női hang kiabált be a sötét szobába:

– Bence! Már megint el fogsz késni az iskolából! Hányszor mondjam még el, hogy kelj fel?! – ezzel a lendülettel el is húzta a sötétkék függönyt az ablaknál. A fény úgy cikázott végig a mosatlan tányérok között mintha csak egy bálba belibbenő kisasszony lenne.

– Anya hagyj már egy kicsit lógva! Úgyis péntek van – mormogott egy mély medvés hang a takaró alól. A világosbarna hajú, enyhén telt alkatú, nagykeblű nő nem hagyta ezt szó nélkül, és lerántotta fiáról a takarót, majd kiment a szobából. Bence kikelt az ágyból és behajtott az ajtót, majd közelebb lépett a szekrényéhez. Kivette az első fekete farmernadrágot, ami a kezébe akadt, és magára rángatta. Tiszta póló nem figyelt a polcokon, így odalépett az íróasztali székhez, és felvette az egyik leginkább tisztának tűnő, fehér, rövid ujjút, és azt is gyorsan magár kapta. Megragadta az iskolatáskáját - amit olyan könnyen felkapott, hogy nem lehetett benne sok tankönyv-, majd szépen komótosan kicaflatott a konyhába, ami egyben a lakás bejáratának helysége is volt. Nem volt nagy lakás: két szoba, egy fürdő és egy nagyon kicsike amerikai elrendezésű konyha, nappali. Levette az akasztóról a bőrdzsekijét és bejlebújt a cipőjébe.

– Elmentem!- kiabált vissza a lakásba majd bezárta az ajtót.

Az első órára csengettek, már öt perc is eltelt mire Bence belépett a tanterembe. Szerencséjére a tanár még nem ért oda, de már hallotta a közeledő lépéseket így sietve ült le helyére.

– Mi van nem láttál ma még tükröt? - kérdezte tőle a padtársa, Máté, ezzel utalva a szénakazalra hasonlító szőke hullámos fürtjeire.

– Fogd be, ne kritizálj, így is alig értem ide! - vágott vissza a megjegyzésre. Alighogy válaszolt barátjának nyílt is az ajtó és belépett a földrajz – biológia tanár az ajtón. Egy nagyon magas és vékony nő volt. A diákok csak Rókaként ismerték, valószínűleg vörös szög egyenes hajáról kapta ezt a nevet.

– Sziasztok, gyerekek! Sajnálom, hogy késtem, csak segítséget kértem a gondnok bácsitól a következő kis projekthez - mondta a tanárnő, majd kinyitotta az ajtót az öreg férfinak. Valami kis taligán sok pici fát hozott be.

– Köszönöm, Géza, a segítséget! - mondta a tanárnő.

– Már megint mit akar a Róka megcsináltatni velünk?- suttozta Bence Máténak. A fiú egy vállvonással válaszolt a kérdésre.

– Szóval, mindenki vegyen el, kérem egy Ficus microcarpát, és vigye az asztalához! - a diákok kérdően néztek a tanárnőre, így ő egy laza kézmozdulattal a rámutatott a taligára. Mindenki felállt, és nyüzsgöve elvettek egy-egy darabot.

– Ne bomoljunk!- szólt rá az osztályra a tanárnő. – Most, hogy mindenki elvett egyet ismertetném is a feladatokat. A nap végén ide jövök, és hozok nektek egy másik cserepet, amibe majd át kell ültetni a picikéket. Nem kell aggódni ezen az éghajlaton, megfelelő gondozás, metszés mellett nem nő meg nagyra ez a fafaj. Két héten keresztül vigyáznotok kell ezekre a Ficusokra. Az a kettő, hogyha nem hal meg a növény. Ha mégis ez történne, ki kell fizetni az iskolának a kárt, és még az érdemjegyed is egyes lesz. Jobb jegyet pedig a fa mellé elmondott, rövid beszámolóval tudod szerezni. a címe pedig: „*Hogyan változtathat meg egy fa*”- adta ki a feladatot a tanárnő.

Már késő este volt mikor Bence hazaért.

– Hol voltál eddig?- kérdezte meg édesanyja amint betette a lábát az ajtón a fiú.

- Barátokkal - vette félvállról.
- Mi az a kezében?- tette fel a következő kérdést az anyuka.
- Ja, csak valami bugyuta sulis feladat. Át kell ültetni meg minden - mondta Bence, miközben megindult a szobája felé.
- Várj, fiam, kell akkor neki földet venni igaz?- kérdezte érdeklődve az anyuka, miközben a tárcája felé nyúlt.
- Igen, azt hiszem - válaszolt és elvette édesanyjától a pénzt.
- De csak a sulira költsd! Holnap hosszú napos vagyok, vegyél a fának mindent, ami kell! - adta ki a feladatot az anya. Válasz már nem jött rá, hiszen becsukta maga után az ajtót a fiú. A növényt kitette az ablakba és leült a számítógép elé játszani.

Két nap telt el úgy hogy Bence ki sem jött a szobájából. Jól van, mégis, de az is csak egy órás kiruccanás volt a kertészetbe, meg vissza. Habár megvette a fához szükséges összes dolgot, fikarcnyit sem törődött vele. A föld, a tápanyag és a picike bonsai-metszőolló ott hevert a szobája egyik sarkába a tankönyveivel, és iskolatáskájával kézen fogva. A picike ficus pedig kiszáradt földel az ablakban.

Mindenki, akinek volt hasonló növénye jól tudhatja, hogy ha a föld kiszárad a növény elpusztul. A monoton, számítógép előtti játékokat egy telefonhívás szakította félbe. Bence ránézett a telefon képernyőjére az állt rajta: Máté. „Már megint mit akar?”- gondolta.

- Igen? - szólt bele a telefonba.
- Ūristen egyest fogok kapni! Hallod, tesó, meghalt az a növényem! Ki fog nyírni a Róka! - pánikolt a vonal túloldalán Máté. Ekkor döbbsent rá Bence, hogy neki a növénye is biztos haldokolhat.
- Bocs, mennem kell! - jelentette ki és lenyomta barátját. Azonnal az ablakhoz sietett és elhúzta a függönyt, hogy megnézze, hogyan van a kis ficus. Hát, nem tagadható, hogy nagyon nem volt jó állapotban. Enyhén sárgás levelek, pár már le is hullott róla, a földje az odatűző nap miatt pedig inkább emlékeztetett a sivatagi homokra, mint növényföldre. Bence kicsit megijedt, de nem látta annyira reménytelennek a helyzetet. „Anya meg fog ölni, de nem baj, csak a kettes legyen meg!” - gondolta miközben kifutott a konyhába a növényvel és összes hozzátartozójával.
- Ne már, hogyan kell ezt megcsinálni! Miért nem figyeltem órán?! - kiabálta el magát mérgében. Gyorsan visszament a géphez és ezzel a jeligével keresett rá a megoldásra: pici fa gondozása. Valamicskét ki adott a kereső, de nem azt, amire neki volt szüksége. Egy bő órányi kutatgatás után rá is talált arra az oldalra, amit keresett. Neki is vágott az átültetésnek, az áztatásos öntözésnek, sőt még egy kis tápanyagot is csepegtetett a vizébe. Furcsállta, hogy milyen jól érezte magát, miközben ezt csinálhatta. Amikor elkészült mindennel, célirányosan megindult a fával a kezében a szobába.
- Húha! Ez nem lesz itt neked jó, igaz?- kérdezte a fától. Letette az íróasztal szélére, hiszen olvasta, hogy az ablak nem a megfelelő választás, mert az alatt van a radiátor, a fűtési időszakban pedig kipurcan a melegben a ficus. Mivel szobáját elnézve nem bizonyosodott meg arról, hogy ez biztonságos vagy egészséges neki, elkezdett pakolászni. A mosatlan ruhakupacot kivitte a szennyesbe, az tányérokot viszont el is mosogatta a kinti csapnál. Beágyazott, felsepert és letörölgetett. Majd mikor készen lett mindennel, és úgy érezte, hogy boldog lesz ebben a szobában a kis barátja, leült megint a számítógép elé. Miközben játszott mindent elmagyarázott a ficusnak, hogy mi a lényege annak a játéknak, úgy érezte, hogy érti amit mond. Édesanya este jött csak haza, amikor belépett, hogy köszönjön fiának meglepődve nézett végig a szobán.
- Fiam, elromlottál? Mi ez a rend?- viccelődött egy kicsit.

Letelt a két hét, eljött a fa leadásának ideje. Bence szomorúan készülődött az iskolába. Ott állt az ajtó előtt egy sötétkék farmernadrágban, bőrdzsekiben, és egy piros pólóban, a kezében a fával.

– Látod Anna eljött az idő - suttogta.

– Ki az az Anna? - kérdezte az anyuka.

– Anya, a ficus az! - válaszolta Bence, majd elindult az iskolába.

Mikor odaért, bement az osztályterembe és végignézett az osztálytársai munkáin. Elcsodálkozott, hogy mennyi elpusztult vagy sárgalevelű növény van a padokon. Szerencsére, Annának már csak egy-két levelén látszódtak a kezdeti nehézségek.

– Sziasztok, gyerekek!- köszönt a tanárnő, amikor belépett a terembe. – Látom, vannak olyanok, akiknek nem sikerült teljesíteni a feladatot. Az ő nevüket felírom, és az osztályfőnököknek kell majd a pénzt odaadni. De nem is húzom tovább a szót a többiektől, érdeklődve várom a feladat szóbeli részét. Jöhet is a névsorban az első!- hívta ki a tanárnő az első gyereket.

Bence nem izgult, mint ahogy szokott a felelésekkor, hiszen készült egy rövid mondanivalóval. Már három-négy, talán még öt ember is volt kint, mire ő következett.

– Bence te jössz, hozd ki a növényedet is, kérlek! - szólította fel a tanárnő.

– Csoda hogy él az a fa! - kiabált oda Máté, amikor kiért a táblához Bence, de ő ügyet sem vetett rá, hanem elkezdte mondanivalóját:

– Hogy őszinte legyek, az elején majdnem elpusztult a kezeim között a ficus, de akkor rájöttem, hogy ő nem csak egy fa. Érez, és vannak szükségletei ugyanúgy, mint nekem vagy neked! - mutatott rá Mátéra. – Mi emberek sokszor nem vesszük észre, hogy minden tettünkkel kihatással vagyunk mindenre - csak az, amit éppen bántunk nem biztos, hogy tud nekünk szólni. A mi felelősségünk észrevenni a hibáinkat, azt hogy mivel ártunk a környezetünknek, az erdőknek. És nekünk kell kitalálni azt, hogy mivel, javíthatunk, segíthetünk. Ebben nem vagyunk egyedül! A fák, az erdők megtisztítják a levegőt a káros anyagoktól például a szén-dioxidtól. Segítenek nekünk a globális felmelegedés lelassításában. Azért, hogy segíteni tudjanak, nekünk is tennünk kell! Számomra ez a feladat megmutatta azt, hogy mi minden a mi felelősségünk, és ez a pici Ficus microcarpa csak egy kis szelete a nagyvilágnak. Nem csak rá kell vigyáznunk, hanem minden más dologra, a többi fára, erdőre, és az állatokra is, hiszen ők nem tudnak nekünk szólni, hogy bajban vannak. Köszönöm a figyelmet!- mondta Bence.

A tanárnő felállt a székből és elkezdett tapsolni. Senki nem értette a dolgot egészen addig ameddig el nem magyarázta:

– Ez volt a feladat! Eddig azért csak négyeseket osztottam ki, mert nem láttatok a dolgok mögé. Bencének sikerült! Látta azt a fában, amit eddig senki más sem látott, hogy ő él, és érez. Felelősséget vállalt iránta. Ez volt a feladat lényege - mondta a tanárnő. Az osztály nagyon meglepődött, hogy pont Bence volt az a diák, akinek ez sikerült.

Az óra további részében senki sem szerzett ötöst. Mikor kicsengettek és a gyerekek kezdtek kiszállingózni a teremből, de Bencét odahívta a tanárnő.

– Nagyon ügyes voltál ezen az órán, megmutattad mindenkinek ki is vagy valójában. Úgy érzem magadra találtál ebben a feladatban, ezért neked szeretném adni a Ficust, persze, ha te is szeretnéd - ajánlotta fel a tanárnő Bencének. Nem is volt kérdés, hogy hazaviszi magával a fát, hiszen ő volt az, aki segített neki meglátni a világ rejtelseit.